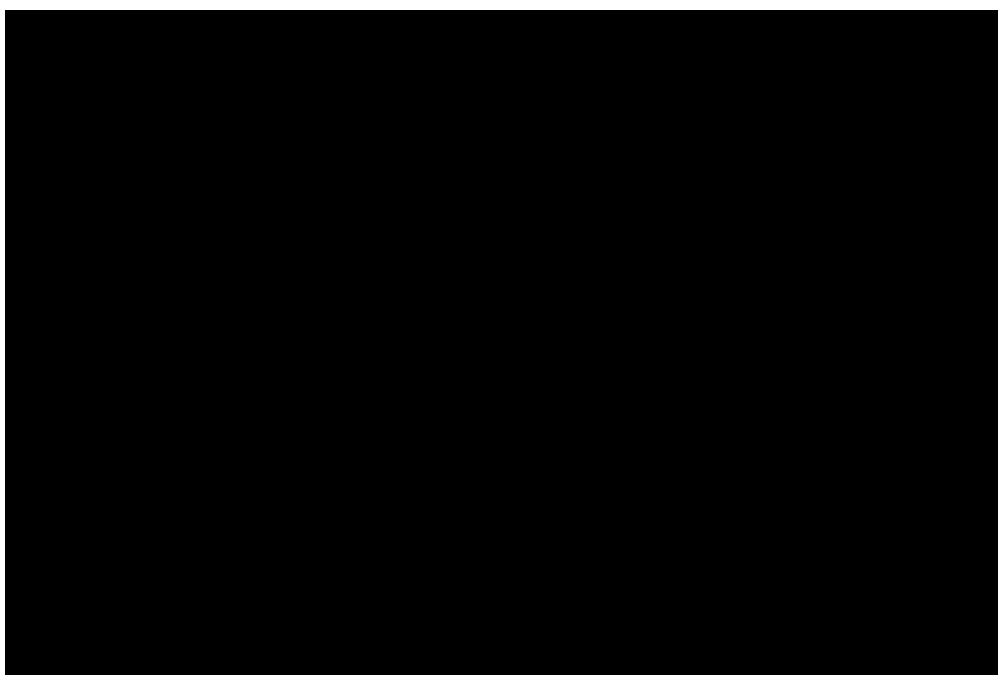

Un cant a la vida

Tot d una, l'alba es va alçar amb tota la seva majestat i va dir: «Així com jo, l'alba, sóc el començament del dia, així la vida és el començament de l'eternitat.»

27 Octubre, 2016 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Era un bon dia d'estiu, un dia d'allò més bonic. Pels volts del migdia, al bosc es va fer un silenci molt gran. Tot era quiet. De cop i volta, un pinsà va alçar el cap i va demanar: «Ben mirat, què és la vida?» I tot el bosc va quedar parat, perquè allò era una qüestió ben difícil i tots se'n sentien tocats de molt a prop.

Just en aquell moment, la rosa es descloïa. Ben a poc a poc, anava llevant ara una fulla, ara una altra. La rosa va dir: «La vida és un desenvolupament.» La papallona no en tenia costum de pensar coses tan enlairades. Ella solia anar tranquil·lament d'una flor a l'altra i va dir: «La vida és plena de sol i de vida.» Més avall, arran de terra, una formiga s'escarrassava a carregar un bri de palla més llarg que no era ella, i va dir: «La vida no és més que penes i treballs.»

Vet aquí que compareix un talp que, traient el cap per un forat, també hi volia intervenir: «La

vida és una lluita enmig de la foscor.» Va començar a caure una pluja fina. La pluja va dir: «La vida és un deversall de llàgrimes i res més.»

A la vora del mar, les onades xocaven les unes amb les altres, es tiraven contra les roques i